

Còn tuổi gì cho em? - Áo Trắng

Người yêu ơi!

Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng em mong được gọi anh thế! Dẫu rằng giữa chúng ta, cả anh và cả em - chưa ai - dù chỉ một lần thốt ra lời yêu đương ngọt ngào ... Em biết và cả anh cũng biết! Ta trao nhau tất cả sự ngọt ngào của một tình yêu trong sáng nhưng cũng xiết bao gọi mở chân thành. Em đâu có ngờ rằng ngày hôm nay - chính niềm tin ấy đã giết chết em...!

Đêm chia tay - đêm cuối cùng của niềm hy vọng. Em chưa kịp nói cho anh những điều thầm kín nhất của lòng mình thì anh đã vội xa em. Chao ôi! Lúc ấy em mới biết rằng mình đã xây một tòa lâu đài trên đồng gạch vụn. Lý tưởng ảo ảnh mà em đang xây lên bỗng sụp đổ hoàn toàn. Em đã rơi từ trên cao xuống cái hố sâu thẳm của lòng người, chết chìm trong đó mà chỉ mình với mình thôi! Không ai hay! Em không tin và cũng không dám tin vào những gì đang xảy ra chung quanh mình.

Tan vỡ! Chiếc ly pha lê đẹp tuyệt vời đã vỡ tan như tình yêu ngày nào anh dành cho em cũng không còn nữa . Trong cơn nức nở của lòng mình, em đã khóc như chưa bao giờ được khóc. Nước mắt cứ tuôn rơi ... Trước mắt em, mọi thứ mờ nhạt để rồi niềm đau ấy mỗi lúc một lớn lên... Trái tim em như đang chảy máu . Em cảm thấy thương mình hơn bao giờ hết! Em đưa tay áp lên ngực và tự đổ dành mình như thể đổ dành một đứa trẻ mồ côi tội nghiệp...

* * *

Thời gian qua đi, em tưởng em đã quên được anh nhưng bây giờ thì em biết em đã lầm! 'Thời gian có thể làm thay đổi mọi cảnh vật trên trái đất nhưng chẳng thể nào xóa được dấu vết của mỗi tình đầu trong trái tim'.

Em đã không quên anh dù biết rằng đó là một điều sai lầm. Em đã dành cho anh quá nhiều tình cảm dù anh không hề xứng đáng...

Một bộ mặt đẹp trai ư ? Nó chỉ là cái vẻ hào nhoáng bề ngoài để che đậy những xấu xa, tầm thường và giả dối! Một tâm hồn cao thượng, một trái tim giàu tình cảm như em đã từng nghĩ ư ? Không! Đó chỉ là sự ngộ nhận của em!

Em cứ tưởng rằng anh là một người thiếu tình cảm thì anh sẽ biết trân trọng nó, gìn giữ nó... Nhưng em thật không ngờ chính anh lại là người chà đạp lên nó. Chỉ vì lòng kiêu hãnh của mình mà không ngần ngại đè bẹp trái tim em. Anh những mong rằng tất cả những người con gái phải qui phục trước anh để rồi anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì anh muốn... Thật quá tầm thường và ích kỷ! Em không thể ngờ rằng đó là người mà em đã hy sinh quá nhiều kể cả khi mình đã mất đi, đã cho đi mà không hề hối tiếc.

Anh đã từng nói với em bao điều hứa hẹn... Từng làm cái thuẫn để che chắn cho em... Dù em không may mắn dựa vào chúng để sống nhưng em cần có chúng cho niềm tin của mình, cho những gì em đã dám làm, dám cho đi ... Nhưng cuối cùng thì em được cái gì?

Cứ gặp nhau, cứ nhìn thấy nhau, trái tim em như muốn vỡ ra thành từng mảnh, bao giận hờn tiếc nuối cứ trào lên, gào thét như những con sóng ngầm để rồi không còn gì hơn ngoài sự chua chát và cay đắng! Em đã tự biến cuộc sống mình thành cái bẫy, một cái lồng tù túng mà không đủ nghị lực để thoát ra .

Chao ôi, những giọt nước mắt mặn chát và làm đắng ngắt tâm hồn. Em đã phải trả giá quá đắt cho một sự khát khao những điều tuyệt vời nhất (một tình yêu trong sáng và đích thực). Lỗi là tại em! Làm sao em có thể thấy hết được những trắng đen ở đời ...? Mười bảy trong em vấp ngã!

Em biết rằng, khi em đã yêu anh thì tuổi thơ của em không còn nữa . Và khi em đã mất anh thì tuổi mười bảy của em cũng trôi qua ... Tất cả những gì còn lại chỉ là dấu vết của mỗi tình đầu trong sáng và đẹp như pha lê ...

Lương Thúy Hà